

Käesolev näidend on kohandatud variant Eesti Lastemisjoni näidendist „Varastatud jõulud”. Näidendi kohandasid Pirjo ja Marek Roots

Varastatud jõulud

I pilt – SEINAL METSA PILT

Etendus algab viisiga „Püha öö“ (instrumentaal, arvutist). Kui JUTUSTAJA alustab, vaibub viis.

JUTUSTAJA: „Ilm oli olnud juba päris kaua külm. Puudelt olid lehed langenud ning nad seisid paljalt nagu midagi oodates. Päev-päevalt muutus vaiksemaks ning hakkas sadama lund.“

Jänes tuleb kekseldes lavale ja vaatab nagu imestusega ringi.

„Jänku oli väga imestunud selle üle, kuhu kõik sõbrad kadusid. Kus oli siilipoiss, karupojad, kellega ta peitust mänginud oli? Kadunud olid konnad tiigist ning kägu, kes teda hommikul üles äratas.“

JÄNES: “Varsti on siit kõik kadunud! Mis siis, kui mina ka ära kaon?!”

JUTUSTAJA: „Kui jänes seal niimoodi istus ja imestas, kuulis ta äkki samme.“

Jänes keksib ühe saali samba varju ja piilub sealt. Teiselt poolt tulevad isa ja poeg.

„Ta piilus puu tagant välja ning nägi kahte väikest poissi ja meest, kes kelku vedasid. Kelgu peal oli kohev kuusk.“

MEES (poisse õlele patsutades): “Nüüd viime jõulud koju!”

Isa ja poeg lähevad lavalt ära. Jänes tuleb jälle tagasi lavale.

JUTUSTAJA: „Jänes muutus tusaseks. Kas sellest ei piisa, et metsast on käo kukkumine, puulehed, karupojad ja konnad ära viidud? Kas nüüd peab veel jõulud ka ära viima? Jänes küll päris täpselt ei teadnud, mis need jõulud on, aga ehk on need seal kelgu peal kuuse all peidus.“

JÄNES (hakkab hüplema, käppasid kokku lööma ja hüüdma):

“Appi! Jõulud on varastatud! Jõulud on varastatud!”

ORAVAD (tuleb, käbi käppade vahel): “Kas jõulud on varastatud?”

REBANE (hiilib lähemale): “Kas jõulud on varastatud?”

TIHANE (hüpleb, lehvitab tiibu ja sidistab): “Kas jõulud on varastatud?”

JÄNES (hüüab teistele): „Hea metsarahvas! Toome jõulud tagasi!“

TEISED ÜHESKOOS (segiläbi): „Jah, jah, toome jah jõulud metsa tagasi!“

ORAVAD: „Läheme mööda kelgu jälgi, võib olla on jõulud kelgu pealt maha kukkunud!“

Loomad uurivad tähelepanelikult teed ja lähevad lavalt ära (liiguvad ringiga tagasi).

Hakkab vaikselt kostuma viis „Püha öö“ (instrumentaal).

II pilt – SEINAL ÕHTUNE TALUMAJA

Loomad tulevad tagasi, kostub vaikselt „Püha öö“ - vaibub.

JUTUSTAJA: „Oli juba pime, kui nad inimeste elupaika jõudsid. Juba kaugelt kuulid nad laulu. Oi kui ilus laul see oli! Maja aknast õuele paistis valgus ning uks prao vahelt tuli nii häid lõhnu.

REBANE (ohkab): “Küll jõulud lõhnavad hästi!”

ORAVAD (elevalt): “Küll jõulud säravad kaunilt!”

TIHANE (sädistades): “Jah-jah, säravad tõesti!”

JÄNES (hüpeldes): “Kas näete seda, kas näete?”

JUTUSTAJA: „Siis avanes uks ning kõik tormasid ülepeakaela peitu.“

Loomad lähevad saali samba varju, piiluvad sealt. Kaks last tulevad lavale.

LAPS 1 (hüüdes): “Kuhu see linnuke lendas? Toome talle rasva ja teri!”

LAPS 2 (uurib maapinda ja hüüab): “Oi, siin on jänese jäljed ja seal on orav käbi söönud!”

ISA (tuleb lavale): “Siin on rebanegi käinud. Äkki peaks ta püssipaukudega kaugemale hirmutama?”

EMA (astub lavale, korvis on tal viljavihk, pähklid, porgandid ja kalkunikoib, asetab korvi keset õue): “Ka loomadel peavad olema jõulud!”

Inimesed lähevad lavalt ära. Loomad tulevad arglikult tagasi, kogunevad korvi ümber, vaatavad, mis seal on, söövad sealt.

JUTUSTAJA: „Kui inimesed olid majja tagasi läinud, julgesid jänes, orav, rebane ja linnuke lõpuks korvi juurde vaatama tulla (loomad tulevad korvi juurde, võtavad sealt igäiks midagi). See näis hea, see lõhnas hästi, see maitses hästi, kuid ometi olid sõbrad pisut pettunud. Jõulud on küll kummaline asi, nad ei saanud sellest päris hästi aru. Lõpuks võttis rebane korvi ja sõbrad läksid metsa tagasi.

Loomad lähevad lavalt ära (liiguvad ringiga tagasi).

Hakkab vaikselt kostuma viis „Püha öö“ (instrumentaal).

III pilt – SEINAL TALVINE KUUVALGEL METS

**Loomad tulevad tagasi, panevad toidukorvi maha ja kogunevad selle ümber.
Kostub vaikselt „Püha öö“ – vaibub.**

JUTUSTAJA: „Ikka veel imestunult istusid sõbrad lumisel lagendikul särava tähistaeva all korvi ümber.“

REBANE (naeru kihistades): “Meiega ei juhtunudki inimeste juures midagi halba!”

ORAVAD: “Ja me saime jõulud! Meil on head toitu!”

JÄNES: “Ja meil on väga tore koos olla.”

JUTUSTAJA: „Siis tuli tihasel meelde laul, mida ta oli kuulnud sellest majast, mille juures nad käisid. Ta avas oma noka ja hakkas laulma ning kõik teised ühinesid lauluga (**loomad hakkavad ümisema „Püha laulu öö“**). Lumehelbed langesid tihase sulgedele, oravate kõrvatuttidele, jänese pehmetele käppadele ja punase kasukaga rebase valgele sabaotsale ning sätendasid tähtede valguses. Metsa taha oli tõusnud kuu. Jõulud maitsevad hästi, kõik oli nii kaunis, kuid südames oli siiski vastamata küsimus, mis need jõulud siis on.“

„Äkki hakkasid kaugelt lööma kirikukellad (**kostuvad kellahelid**). See kõlas nii kutsuvalt, et loomad otsustasid asja uurima minna (**loomad tõusevad korvi juurest ja liiguvad, ette tuleb kiriku pilt, kellahelin vaibub**). Kui nad kiriku juurde jõudsid, kostis seest jälle seesama imeline laul. Nad kuulasid hoolega (**hakkab vaikselt kostuma laul „Püha öö“**). Kirik säras tules. Ja siis ütles keegi...

MEESHÄÄL (tugevalt): “Teile on täna sündinud Õnnistegija Jeesus Kristus! See on jõulusõnum kõigile!”

JUTUSTAJA: See jõulusõnum täitis ka loomakeste südamed. Ning äkki oli neile kõik selge...”

KÕIK LOOMAD ÜHESKOOS: „Jõulud – see on Jeesuse sünnipäev, rõõmupüha kogu maailmale!“

JUTUSTAJA: „Ja nemadki liitsid oma häälekesed kirikuliste rõõmulauluga...”

KÕIK LAULAVAD ÜHESKOOS „Püha öö“ (viimase salmi).

**Püha öö, õnnistud öö!
Kes Sa meil ilmutand
Isa armu, mis õnnistust toob,
rahupõlve maailmale loob.
Laulgem halleluuja!
Laulgem halleluuja!**